

KONINGINNEDAG

De Raadsherenbuurt is een keurige buurt met keurige en bovenal vrolijke tradities. Zo kennen wij ook Koninginnedag, dat we vieren met een knipoog naar Amsterdam: daar een kolossale vrijmarkt voor mensen die gauw rijk willen worden, bij ons een mooie kans voor buurtkinderen om wat oud speelgoed te verhandelen en het schamele zakgeld wat aan te vullen.

Het Rozenpleintje laat zich dan kennen als een voortreffelijk middelpunt van de buurt met veel kinderen, veel uitstallingen, een druk handelsverkeer en borrelende volwassenen. Met een muziekje op voor- of achtergrond moet het ook dit jaar weer lukken!

Haal de kasten leeg, en tot ziens op 30 april!

DE RAADSHEER
april 1992

REDAKTIE RAADSHEER

Dieneke Biemans-van Bennekom	
Fagelstraat 25	174568
Mieke Koopman	
Johan de Wittstraat 31	177524
Rita Liang-De Coursey (secretariaat)	
Fagelstraat 39	155886
Maarten Mentzel	
Johan de Wittstraat 38	172570
Matthia Tacken	
Johan de Wittstraat 57	154756
Arnoud v.d. Vorst	
Warmonderweg 25	173847

ILLUSTRATIES

Voorplaat omslag: Judith Tasseron
Arnoud van der Vorst

Verantwoordelijkheid:

De redaktie is voor haar beleid achteraf verantwoording schuldig aan het bestuur van de vereniging.
Gesigndeerde artikelen komen voor rekening van de auteur. Ingezonden stukken kunnen worden ingekort.

De Raadsheer verschijnt vijf maal per jaar.

Redaktie-adres : Fagelstraat 39
Copyright : Aan de redaktie
Postgiro : 4193645 Vereniging
Raadsherenbuurt
te Leiden

BESTUUR VERENIGING RAADSHERENBUURT

Huib Bartels, penningmeester	
Fagelstraat 19	176126
Rob Grootenhuis, voorzitter	
Fagelstraat 14	154769
René Elkerbout	
Hogerbeetsstraat 8	173391
Rita de Coursey, coord. Raadsheer	
Fagelstraat 39	155886
Jeanne van de Ven	
Van Oldenbarneveltstraat 20	172999
Maarten Vrieze,	
Johan de Wittstraat 29	173115
Vincent Thunnissen, secretaris	
Warmonderweg 19	157252
Frans Vos	
Johan de Wittstraat 19	171493

CONTACTPERSONEN IN DE BUURT

Contacten met de gemeente Leiden: René Elkerbout	
Hogerbeetsstraat 8	173391
Werkgroep Openlucht-theater: Tom van Leeuwen	
Johan de Wittstraat 34	155997
OPA: René Elkerbout	
Hogerbeetsstraat 8	173391
Coord. 3-oktober maaltijd: Ans van Tilburg	
Johan de Wittstraat 32	153431
Ouderenhulp: Rob Grootenhuis	
Fagelstraat 14	154769
Centrale Meldingspost voor verhuizingen, geboortes e.d.: Vincent Thunnissen	
Warmonderweg 19	157252
Telefooncirkel: Atie Van Wely	
Warmonderweg 27	170910
Depot boek 60 jaar Raadsherenbuurt; tevens Vereniging Vrienden van de Leidse Hout: Rob Mante	
Johan de Wittstraat 3	154770

Gemengd nieuws

Ter overname:

Hoogslaper
fam. Coeberg
tel. 17 14 35

Geboren:

Pedro, zoon van Pedro Cordero Pérez en Helena Alvarez Dapena,
Johan de Wittstraat 54
op 7 december 1991

Nieuwe bewoners:

23/8
Gijsbert van Es
Minke Holleman
met dochter Anne (1½ jaar)
Fagelstraat 38

Wist u dat ...:

... van buurtgenote Elsbeth Klein (ons beter bekend als Cocky Bootsma-Klein) weer een roman verschenen is? (De hitte van Kaliasin, een uitgave van De Prom te Baarn, verkrijgbaar bij Boekhandel De Kler in de Kempenaerstraat).

Ingekomen mededeling:

Vrijwilligers gezocht voor de spreekuren van de Werkgroep Marokkanen. Informatie: dhr M. Sebbane (tel. 14 00 67 werkdagen tussen 10 en half 12), de heer H. van Dam (tel. 23 05 53 tussen 11 en 16 uur).

Oppas

Vera Jansen en Sophie Zimmerman zijn twee meisjes van 12 en 13 en passen graag op. We zijn niet onhandig!
Tel. nr. Sophie: 170053
Tel. nr. Vera: 176463

Redactioneel

Wat betreft cultuur slaat Leiden geen slecht figuur. Er zijn veel interessante musea, bekende en minder bekende. Van de laatste categorie heeft het Rijksmuseum van Natuurlijke Historie, met een olifantsgeraamte in de hal, veel indruk op me gemaakt. Eens had ik er een gedenkwaardig gesprek met Herman Kleibrink, "sterrewachter" en vermaard fotograaf. Hij zat in zijn kamer, grenzend aan de Raamsteeg, aan zijn overvolle bureau. Door een hersenattack was de linkerarm onwillig geworden, halfgebogen en verstart.

Hij was ondanks zijn handicap, die hij onverstoord droeg, nog volop bezig met het uitwerken van plannen. De communicatielijnen met zijn uitgever waren op dat moment weliswaar verstoord, maar hij bleef optimistisch. De plannen hebben met het laatste boek "Leiden in de vijftiger jaren" een mooie bekroning gekregen.

Terugkomend op het bovengenoemd museum. De jaarlijkse open dag is alleszins de moeite waard. De schat aan geconserveerde dieren in de vitrines, laden en kasten, al of niet uitgestorven is heel bijzonder. Het opgehangen skelet van een potvis in de buik van het gebouw met stalen trappen en dito galerijen vervolmaakt het vervreemdende effect van het museum. Naast opgezette beren, antilopen, apen, olifanten, knaagdieren, adelaars en tijgers is de getaxidermeerde uitgestorven Kaapse leeuw, met zijn ongewoon lange manen, het klapstuk van de verzameling.

Een andere instelling, die me na aan het hart ligt is het uit zijn as en historie herrezen Boerhaave Museum, dat een juweel onder de tentoonhuizen is. De fraaie overbrugging in stijlen, tussen het nieuwe zowel als het oude kloveniersgedeelte, is een compliment waard. Het onderwerp van de laatste expositie "Horror Vacui" de eeuw van de luchtpomp, over de geschiedenis van de vacuumexperimenten van 1650 tot 1750 lijkt iets droogs te hebben, maar dit is schijn. De eerste proeven met het luchtledige, waarvan de beroemde met de Maagdenburger halve bollen, door zestien paarden met moeite uit elkaar getrokken, ieder bekend is, vonden plaats in een sfeer van wonderkabinetten en huiskamerattracties.

Studiegenootschappen namen het experimentele met de luchtproeven snel over, maar het duurde toch nog een lange tijd voordat de wetenschappelijke en technologische resultaten zichtbaar werden. Juist het proces van volwassen worden van de natuurwetenschappen door de laatste eeuwen heen wordt uitstekend belicht in het Boerhaave Museum,

dat ook plaats inruimt voor een ludieke eigen deelname van de bezoekers.

Als donateur van het Boerhaave Museum word je in de watten gelegd. Niet alleen krijgt men gratis de catalogi toegestuurd, ook de ontvangst tijdens de speciale voortentoonstellingen heeft iets bijzonders.

Terugkomend op de catalogi van driekwart A4 formaat; ze zijn aantrekkelijk vormgegeven, liggen qua prijs, niet te zwaar op de maag en zijn prettig leesbaar. Het is een verademing als academici niet al te grensverleggend bezig willen zijn in hun artikelen.

Achtereenvolgens kwamen sinds de nieuwe behuizing van het Boerhaave Museum de volgende onderwerpen aan bod: De Mens als Machine, over de ontwikkeling van de medische technologie, de Inwendige Mens, over de geschiedenis van het verbeelden van de anatomie, de Volmaakte Mens, over de Leidse hoogleraar Albinus en zijn beroemde anatomische atlas en als laatste het eerder aangehaalde Horror Vacui, dat misschien "De luchtledige Mens" had moeten heten.

Ontegenzeggelijk is hiermee het onderwerp mens niet uitgeput. Het zoogdier, Homo Sapiens is complex genoeg om er bibliotheken mee te vullen. We moeten er niet aan denken dat we op ons zelf uitgekeken raken.

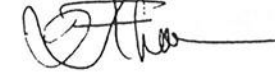
Laten we het filosoferen en exposeren over onszelf met een rustig hart aan museumdirecteuren en hun staf overlaten. Zij houden ons een spiegel voor, die een leerzame en onthutsende uitwerking heeft.

Arnoud van der Vorst

3. Overige activiteiten

- glasbak en oud papier bleven doorgaan;
- de ruilbeurs annex recycling kwam wat stil te liggen;
- de Raadsheer bleef verschijnen in vertrouwde vorm en telkens verrassende inhoud;
- de 3 aansluitingen van de buurt op de Warmonderweg werden op aandringen van buurtgenoten en buurtvereniging van goed vormgegeven verkeershobbels voorzien;
- voor oudere buurtbewoners is een bescheiden netwerk opgezet voor kleine hand- en spandiensten.

Namens het Bestuur
Vincent Thunnissen

Op 9 mei is er een

Muziekavond

voor amateurs (alle genres,
alle niveaus). Wie heeft zin om
mee te spelen?

Bellen: Carolien de Krayff 172086

Caroline Hudig 177553

postgiro: 4193645
leiden

vereniging raadsherenbuurt

JAARVERSLAG 1991

1. Algemene Ledenvergadering/Bestuurswisseling

Op 18 april werd de jaarlijkse Algemene Ledenvergadering gehouden. Het verleden (jaarverslag en financieel jaarverslag) werd vastgelegd en de toekomst (jaarplan en begroting) werd in grote lijnen geschetst. Het bestuur werd gevraagd zich eens te buigen over de mogelijkheden om op georganiseerde wijze wat voor de oudere buurtbewoners te doen.

Ter vergadering namen Winnie Vermeulen, Annette Schriever en Yvonne van der Werf afscheid als bestuurslid. Herkozen werden Guus Onderwaater, Maarten Vrieze, Huib Bartels en René Elkerbout; als nieuwe bestuursleden werden benoemd Rita DeCoursey, Jeanne van der Ven, Rob Grootenhuis, Frans Vos en Vincent Thunnissen. Laatstgenoemde nam de secretariaatsstaak op zich; in september - bij een tussentijds vertrek van voorzitter Guus Onderwaater - nam Rob Grootenhuis de voorzittershamer voor zijn rekening; Huib Bartels was en bleef penningmeester.

2. Feesten

De gebruikelijke feesten werden georganiseerd, waarbij het weer de buurt over het geheel genomen goedgunstig was.

- de Nieuwjaarsborrel werd redelijk bezocht, en bleek vooral een goede kennismaking met nieuwe buurtgenoten;
- Koninginnedag vond plaats onder het vereiste oranjezonnetje en de kinderen verdienden goed op de vrijmarkt;
- geen toneel, maar muziek (luide zeemansliederen) in het open lucht theater in de Leidse Hout;
- een Zomerfeest met als nieuwe elementen een heuse Raadsheerenloop en wat extra aandacht voor de (spelletjes, schminken) kinderen;
- op 3 oktober de traditionele hutspot.

Het bord met de bulten

In het voorjaar van 1991 trof mij, al wandelend in de Hogerbeetsstraat richting Warmonderweg, een alleraardigst tafereel.

Enige wegwerkers wilden de uitmonding van de Hogerbeetsstraat van een kloeke asfaltbedekking voorzien, maar werden daarin gehinderd door een hecht ploegje Raadsheren-buurtbewoners die met schoppen gewapend de wegwerkers de stuipen op het lijf joegen en zodoende de wegreconstructie in een impasse brachten.

Dit soort acties wordt geboren uit angst, in dit geval de angst dat een te aantrekkelijke toegang tot de Hogerbeetsstraat het sluipverkeer naar de Rijnsburgerweg zou aanmoedigen met alle risico's vandien.

Sommige andere buurtbewoners vonden het gedrag van het ploegje ongepast, of zelfs ordinair, maar voor mijn geestesoog was de scène er één van een boertige oprechtheid zoals die bij Middeleeuwse wagenspelen in beeld wordt gebracht: hartstochtelijk wordt het recht in eigen hand genomen bij gebrek aan vertrouwen in een tijdige oplossing langs bureaucratische weg.

Daarmee begon een lange zomer van steeds wisselende afsluitingen van de Hogerbeetsstraat (geschuif met rood-witte hekken) en een steeds dieper wordende zandgreppel vlak voor de Warmonderweg.

Voorlopig was het doel bereikt: de Hogerbeetsstraat werd niet als sluipweg gebruikt op straffe van een flinke deuk in de bodem van de auto. Het ploegje ging met een gerust hart met vakantie en de andere bewoners manoeuvreerden te voet of met de auto voorzichtig door het mulle zand.

Maar kijk, in de herfst had de gemeente Leiden genoeg geld bijeen geschraapt voor een nette afronding. Er kwam een BULT, gevat in schoongewassen tegels en een BORD MET BULTEN als waarschuwing aan de over de Warmonderweg razende auto's. Alles leek tot ieders tevredenheid opgelost.

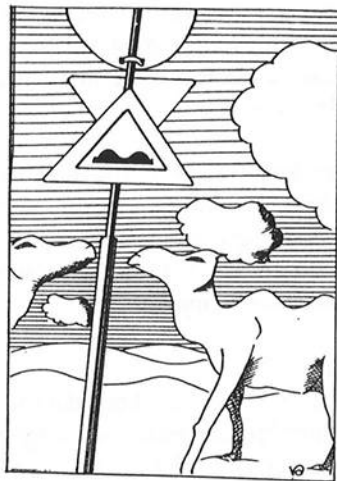
Alles?

Opvallend was dat kort daarna een toenemend aantal onvast lopende of duidelijk aangeslagen voetgangers zich langs mijn deur zeulde.

Bij onderzoek bleken deze voetgangers één ding gemeen te hebben: allen liepen kort daarvoor in blakende welstand in de Hogerbeetsstraat

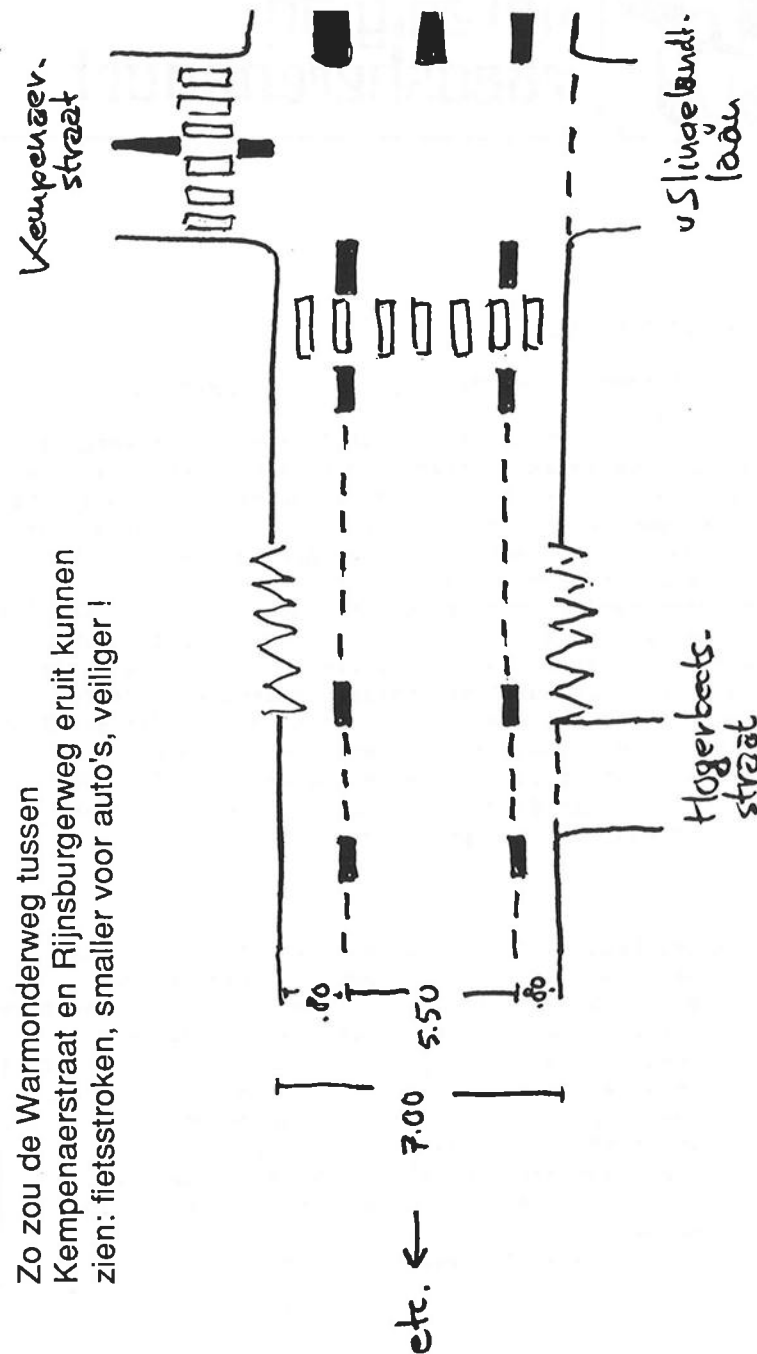
en wilden rechtsaf de Warmonderweg op lopen en allen hadden hoofdkwetsuren, variërend van geheugenverlies tot combinaties van diepe sneeën, bulten, half afgescheurde oren en wat dies meer zij. Ook scheen er enig verband te bestaan met hun lengte, want extreem korte personen en kinderen schenen niet getroffen te worden. Een persoonlijk door mij ingesteld onderzoek voerde mij naar de Hogerbeetsstraat. Ter plaatse lopende maakte ik alvast een geestelijke aantekening om met Henk Gosses de mogelijkheid van een dolgeworden robot te onderzoeken. Terwijl ik nog wantrouwig naar de op de linkerstoep uitdagend kijkende robot gluurde werd ik met een flinke klap geveld. Hoewel aangeslagen greep ik onmiddellijk mijn belager bij zijn keel. Het was een akelig dunne, harde, koude keel en het duurde enige tijd voor ik door het waas van mijn duizeligheid de oplossing voor het mysterie kon ontwaren: het "bord met de bulten" was ontoelaatbaar laag opgehangen en maaide menige argeloze wandelaar omver. Liever dan weer een volksgericht van gemeenteambtenaren te riskeren besloot ik om zelf het bord die avond een meter hoger te hangen. Na het sussen van weer andere buurtbewoners, die in deze nachtelijke aktie het zoveelste geval van vandalisme zagen en op het punt stonden de politie te bellen, keerde eindelijk de Raadsheerlijke rust terug in ons onvolprezen buurtje.

Ruud Goudriaan
Warmonderweg 47

Schets 2

Zo zou de Warmonderweg tussen
Kempenaerstraat en Rijsburgerweg eruit kunnen
zien: fietsstroken, smaller voor auto's, veiliger!

Maarten Mentzel en het bestuur hebben verschillende voorstellen gedaan (zie schetsjes). Voorop staat het met vrij eenvoudige middelen nemen van maatregelen op het stuk tussen Rijnsburgerweg en Kempenaerstraat: aanpassingen op de hoeken en beide zijden een fietsstrook (gekleurd asfalt of een markering). Wat duurder is het aanpassen van dat afschuwelijke wegdeel langs de Leidse Hout.

De gemeente Oegstgeest heeft onze ideeën helaas niet de eerste prioriteit gegeven. Wat wil je ook als Leidenaar ...

Het bestuur

De basisschool en de computers

Als basisschool wil je graag de kinderen niet alleen kennis bijbrengen, maar ook voorbereiden op velerlei terreinen, o.a. op wat zich in de maatschappij zich afspeelt. Daarnaast maken de kinderen op de scholen ook kennis met allerlei apparatuur. In de loop van de jaren zijn de filmprojector, het dia-apparaat, de overheadprojector, de televisie en de video de scholen binnengekomen en hebben daar hun plaatsje veroverd of hebben het plekje alweer moeten afstaan aan een volgend apparaat.

Helaas blinkt het Nederlands onderwijs niet uit in het gestructureerd introduceren van hulpmiddelen. Vaak zijn de scholen afhankelijk van het hobbyïsme van één of meerdere leerkrachten. Naast hun gewone weektaak steken zij vaak honderden uren in het gebruiksvriendelijk maken van een nieuw didactisch gebruiks-, c.q. hulpmiddel.

Ook bij de introductie van de computer is het niet anders gegaan. Zeer aarzelend kwamen zo'n vijftien jaar geleden de eerste computers de scholen binnen. Over de toepasbaarheid van het apparaat werd, en wordt ook nu nog, heel verschillend gereageerd. De eerste Commodores 64 en P2000 werden heel voorzichtig, vaak in de hogere groepen ingevoerd. Vooral door het fanatisme van de freaks veroverden de eerste computers hun plekje op basisscholen. Veel programma's werden zelf gemaakt en daarna veelvuldig gekopieerd (met alle problemen vandien). Het ontbreken van een standaardopzet werd vaak niet als een nadeel gezien, omdat de gebruikers (de leerkrachten) deze ongemakken voor lief namen. Heel veel interessante programma's zijn in deze jaren gemaakt. Helaas niet allemaal direct bruikbaar voor de doorsnee, niets van computers afwetende, leerkrachten.

Met de komst van de MSX-computer leken heel veel kinderziektes verleden tijd. Nu kon gewerkt worden aan standaardisatie. Veel scholen schaften zich deze computers aan, cursussen werden gevolgd door leerkrachten en veel programma's werden ontwikkeld, al dan niet met steun van de lokale overheid. Het enthousiasme over deze, speciaal voor het onderwijs zeer bruikbare, computer doofde zeer snel omdat o.a. Philips stopte met de verdere ontwikkeling van de MSX-computer. En op veel scholen stopte daardoor de invoering van de computer in het onderwijs en daarmee groeide bij veel leerkrachten de weerzin tegen dit hulpmiddel.

Met ingang van het huidige schooljaar 1991 - 1992 is het Ministerie van Onderwijs & Wetenschappen gestart met het Comenius/Print project. Dit project houdt in dat in vier jaar tijd alle basisscholen van Nederland één of meerdere computers, afhankelijk van de grootte van de school, ontvangen van de overheid.

De scholen verplichten zich in het jaar van ontvangst cursussen te volgen om het apparaat en de bijgeleverde programma's in het onderwijs te integreren. Veel problemen van het allereerste begin, lijken bij dit project voorkomen te worden. De scholen ontvangen allemaal dezelfde Philips computers en dezelfde programma's. Nu pas kan op grote schaal gewerkt worden aan een goede manier van het invoeren van computers in alle groepen van de basisschool.

Het ligt in de bedoeling dat de computer een didactisch hulpmiddel wordt, vergelijkbaar met het schoolbord/de landkaart. Het is nu nog geenszins de bedoeling dat de computer gebruikt gaat worden om de leerkracht te vervangen, maar de kinderen kunnen nu op een andere manier de aangeboden leerstof automatiseren.

Het invoeren van de computer blijkt in de praktijk toch niet zo eenvoudig te zijn, als het op het eerste gezicht lijkt. Zo blijkt dat leerkrachten toch meer scholing nodig hebben, dan misschien in eerste instantie gedacht zou worden. Ook het feit dat deze kennis opgedaan moet worden in de vrije tijd, werkt niet direct stimulerend. Daar komt bij dat één computer op negentig kinderen niet ideaal is. Een uitgebreid schema, een uitgekende logistiek zijn nodig om alle kinderen een keer aan de beurt te laten komen.

Toch is de invoering van de computer in de basisschool een must gezien de ontwikkeling in de maatschappij. Ook in veel huisgezinnen is de computer een gewoon (spelletjes)apparaat geworden. De scholen kunnen zich niet veroorloven de kinderen als computeranalfabeet de school te laten verlaten. Daarnaast heeft het apparaat toch ongekende mogelijkheden, ook voor schooladministratie.

Verkeerstoestanden

Bestuur en buurtgenoten zijn druk in de weer met het verkeer.

De geringste inspanning kostte het zg. 30 km.-beleid van de gemeente voor woonbuurten. Wet- en regelgeving maken het mogelijk om na het nemen van wat fysieke maatregelen in een woonbuurt de maximum-snelheid op 30 km. te stellen. Die maatregelen kosten natuurlijk het nodige geld. De gemeente heeft dan ook een meerjarenplan opgesteld tot ver na 2000 waarin alle buurten onder handen worden genomen. Dankzij het grote aantal kinderen én ouderen doet de Raadsherenbuurt mee in de eerste reeks van vier buurten. Met een beetje geluk is een en ander uiterlijk in 1993 geregeld.

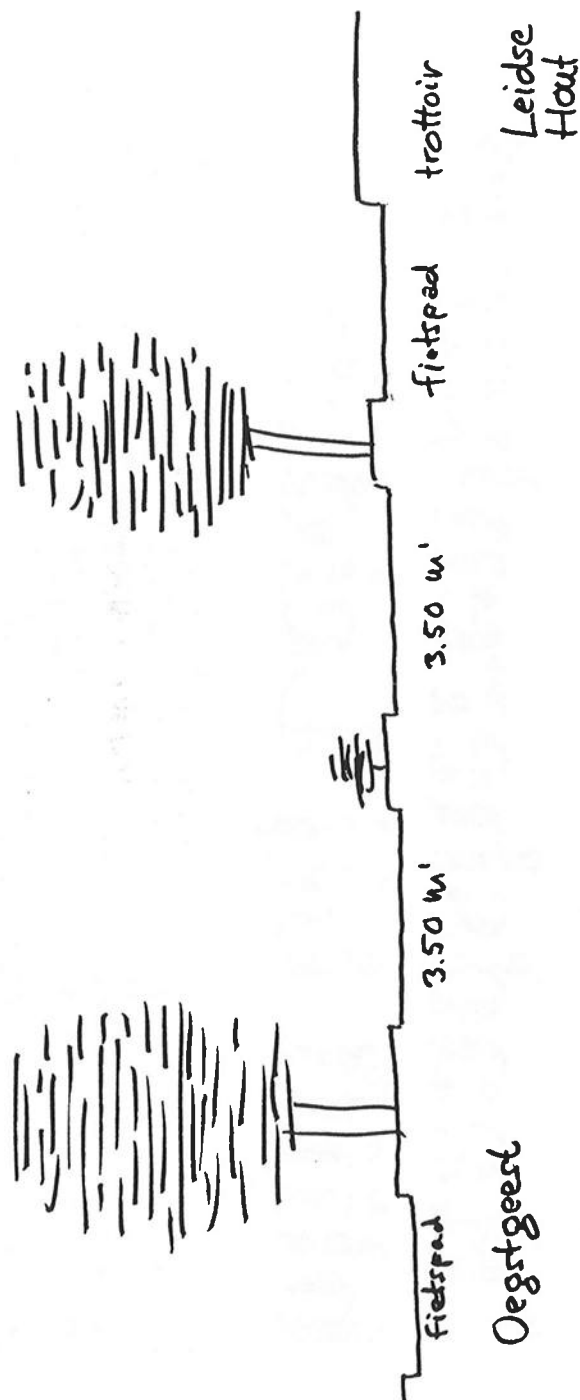
Het zal duidelijk zijn dat het bestuur weinig moeite had met inspreken. Hoger dan de eerste prioriteit kan natuurlijk niet. We hebben hartelijk ingestemd met de gemeentelijke voornemens, en tegelijkertijd verzocht op tijd betrokken te worden bij de vormgeving van de te nemen maatregelen. Want het is natuurlijk niet de bedoeling dat de voortreffelijke vooroorlogse sfeer van onze buurt al te zeer wordt verstoord. Met veel verstand en gevoel is er vast iets moois van te maken. U hoort nog van ons.

Een andere zaak betrof een initiatief van de gemeente Oegstgeest om de verkeersafwikkeling wat veiliger te doen verlopen. Nu hoort de Raadsherenbuurt natuurlijk gewoon bij Leiden, maar veel van die Leidse huizen grenzen aan de Oegstgeester Warmonderweg. En iedereen weet dat op die weg veel te hard wordt gereden.

Dat harde rijden begint al (komend van Warmond) op het wegdeel langs de Leidse Hout: en landingsbaan waar je met gemak de vierde versnelling haalt. Even wat remmen op de hoek van de Kempnaerstraat (die wandelaar wacht vast wel met oversteken), dan weer aanzetten (gezellig zo tussen de huizen en al die fietsers op de weg) en boem stil voor het stoplicht.

Schets 1

Een statige laan (i.p.v. een landingsbaan) langs de Leidse Hout !

Zorgverbreding

Met de komst van de basisschool in 1985 veranderden niet alleen de benaming van klas in groep (klas 1 werd nu groep 3), werden onderwijzers ineens leerkrachten, maar werd ook de ondoorbroken ontwikkelingslijn ingevoerd. Volgens de doelstelling van de basisschool moest iedere leerling in een ondoorbroken lijn de leerstof van de basisschool kunnen doorlopen. Helaas werd bij dit prachtige ideaal vergeten dat je als basisschool ook de middelen en mogelijkheden zou moeten hebben om dit ideaal ook in de praktijk uit te laten komen. Gelukkig is het op veel scholen niet bij deze constatering gebleven, maar is er daadwerkelijk veel gebeurd in het kader van zorgverbreding. Soms onbewust, soms doelbewust is het nu veel meer normaal geworden dat kinderen zittend in één groep, een heel verschillend programma volgen. Ook we(o)rden in de organisatie van de school uren vrijgeroosterd om individuele hulp te kunnen geven en/of volg(d)en leerkrachten/schoolteam cursussen om het zelfstandig werken te leren beheersen; om individuele programma's te maken; te leren signaleren en te diagnostiseren; enz.

Ook de vrijgevestigde- en de schoollogopediste, de schrijf-therapeute en andere hulpverleners zijn een normaal verschijnsel binnen de basisschool geworden.

Kortom de vanzelfsprekendheid dat ieder kind aan het eind van het schooljaar of aan het eind van de basisschool dezelfde kennis en vaardigheden zou moeten hebben, verdween. Toch is dit proces nog niet op alle basisscholen in gang gezet en constateren veel scholen dat de hulpvraag van veel kinderen de mogelijkheden van de basisschool overstijgt, zodat veel kinderen toch doorverwezen moeten worden naar het speciaal onderwijs (het L.O.M.- of M.L.K. onderwijs). Gedwongen door allerlei maatregelen van bovenaf, o.a. de vergroting van de groepen, kunnen veel leerkrachten niet wat ze wel zouden willen.

Toch is zorgverbreding een niet meer weg te denken onderdeel van het onderwijs geworden. M.i. een terechte zaak.

Piet van Kesteren
Peter Bosman

Toen en nu - deel 2

In het volgende artikeltje willen we weer aandacht besteden aan die aspecten in het huidige onderwijs aan de basisschool die nieuw zijn, of meer voorkomen dan zo'n 25 à 30 jaar geleden toen we zelf nog op de lagere school zaten.

Aktiviteiten buiten en binnen de school

Toen ik zelf in de 6e klas zat, kreeg ik voor het eerst te maken met het fenomeen schoolconcert. Gedurende zo'n vier concertjes in de klas werden we op de hoogte gebracht van de verschillende instrumentengroepen uit het symfonieorkest. De heren, want dames zaten er toen geloof ik nog niet bij, vertelden dan iets over hun instrument en daarna speelde het trio of het kwartet dan als voorbeeld wat muziekwerkjes voor ons. Wij vonden dat reuze spannend, want het behoorde naast het bezoek van die "meneer die kwam kijken of wij het wel goed deden" (de rijksinspecteur) tot de hoogtepunten in zo'n schooljaar. Er zijn er ongetwijfeld meer geweest, maar ik haal deze met opzet naar voren.

In de loop der jaren is men binnen het onderwijs, binnen het culturele circuit en binnen de politiek, waar uiteindelijk de centen vandaan moeten komen, zich bewust geworden dat het belangrijk is om kinderen op jonge leeftijd al met musische vorming, theaterbezoek, museum en concert in aanraking te brengen. Niet alleen om hen zelf daar voor later een keuze in te kunnen laten maken, maar ook om begrip en waardering en kennis bij te brengen, zodat ze wellicht zelf ook tot theater-, museum-, en concertbezoek zullen komen.

Op dit moment is er voor de scholen genoeg gelegenheid om keuzes te maken. Men kan zich via het S.S.K.V. Steunpunt Kunstzinnige Vorming, inschrijven voor diverse activiteiten op cultureel gebied.

Ik noem hierbij enkele:

- Ondersteuning van het onderwijspersoneel via cursus voor bepaalde creatieve onderwerpen variërend van dans tot toneel;
- het daadwerkelijk laten uitvoeren van projecten op het gebied van dansante vorming en beeldende vorming gedurende zo'n 4 gastlessen door een deskundige;
- het bijwonen in de school van een voorstelling of concert;

'Onzinnig wijk af te staan aan Oegstgeest'

Leids Dagblad 30-1-92

'Raadsherenbuurt' blijft bij Leiden'

Leiden is niet van plan de Raadsherenbuurt af te staan aan Oegstgeest. Wethouder T. van Rij van ruimtelijke ordening noemt het plan onzinnig om de wijk rond het Diaconessenhuis met Oegstgeest te ruilen voor de nog te bebouwen Broek- en Simonijespolder.

LEIDEN - J. JANET VAN DIJK

Het voorstel is afkomstig van de D66-fractie in Oegstgeest. Die stelt dat de Oegstgeester polder wordt bebouwd voor Leidse woningzoekenden en dat bovendien de nieuwe polderwijk gemakkelijker en op een goedkopere manier kan worden verbonden met de Leidse Merenwijk dan met Oegstgeest. Oegstgeest moet de polder afstaan in ruil voor de Leidse Raadsherenbuurt, aldus D66.

krijgen, omdat de randgemeente niet veel merkt van het inleveren van de polder. Terwijl de Raadsherenbuurt, waar veel dure huizen staan, Oegstgeest een flink bedrag aan onroerend-goedbelasting zou opleveren. En: "Voor Leidse woningzoekenden is meer grond nodig. Dan moet je niet zeggen: dan maken we het Leidse grondgebied kleiner".

De Leidse wethouder is juist van mening dat alle gemeentegrenzen in de regio moeten verdwijnen. Hij voelt veel voor de vorming van een stadsgewest. Dan worden niet alleen de lusteren, maar ook de lasten eerlijker verdeeld over alle inwoners van het gebied. Het blijft immers raar, vindt Van Rij, dat bewo-

ners van de regio gemeenten wel profiteren van het nieuwe station, maar er geen cent aan meebetalen. Terwijl de gemeente Leiden 15 miljoen steekt in de nieuwbouw. Hetzelfde geldt voor bijvoorbeeld de Streekmu- ziekschool en de Stadsgehoorzaal. "Het Stedelijk Gym ondergaat een grote onderhoudsbeurt. Er zitten veel kinderen op uit Oegstgeest, maar het opknappen van de school wordt betaald met Leids geld".

Dat de vorming van een stadsgewest nog wel heel lang op zich zal laten wachten, be- strijdt Van Rij: "De tendenzen, bijvoorbeeld in de Tweede Ka- mer, gaan de goede richting op".

D66 pleit voor afstaan Leidse Raadsherenbuurt

Oegstgeest kan het verzet tegen de bebouwing van de Broek- en Simontjespolder maar beter opgeven. Nu is de tijd aangebroken voor de gemeente om zich sterk te maken maken voor een 'ruil' met de Leidse Raadsherenbuurt, in een ver verleden grondgebied van Oegstgeest. Dat is de kern van een plan waarmee de Oegstgeester D66-fractie binnenkort wil komen.

OEGSTGEEST • WIM KOEVOET

Volgens fractievoorzitter M. Poelmans, eigenlijk een fel tegenstander van de bebouwing van de polder achter het Leidse woonwagenveld, is er geen houden meer aan. Hij is erachter gekomen dat Leiden het afgelopen jaar bijna de helft van de grond in de polder heeft verworven en daarmee Oegstgeest voor een enorm blok heeft ge-

zet. „Op het Leidse stadhuis liggen al heel concrete plannen klaar. Alleen de straatnaamgeving is nog niet rond”, merkt hij cynisch op.

Leiden geniet verder de totale steun van de provincie, weet Poelmans. Bovendien heeft de Oegstgeester VVD-wethouder H. Rijks (ruimtelijke ordening) ten overstaan van Poelmans toegegeven wat de D66'er enke-

le weken geleden in een raadsvergadering reeds als zijn vermoeden uitsprak: de Oegstgeester wethouder heeft in het overleg met zijn collega's van de andere regiogemeenten de Broek- en Simontjespolder niet onderaan zijn 'hitlijst' van eventueel te bebouwen polders gezet.

Dure bruggen

Volgens Poelmans moet worden voorkomen dat de Broek- en Simontjespolder na bebouwing voor vooral Leidse woningzoekenden een Oegstgeester wijk wordt. Hij wijst op de geïsoleerde ligging ten opzichte van de rest van Oegstgeest. „Er ontstaat dan gewoon een tweede Buitenlust.”

Daarom pleit hij ervoor om het wijkje vanuit Leiden te ontsluiten en vooral te beschouwen als een extra deel van de Leidse Merenwijk. „Dan hoeven er ook geen dure bruggen over de Haarlemmertrekvaart te komen.”

De D66'er vindt het dan niet meer dan redelijk dat Leiden de Raadsherenbuurt aan Oegstgeest afstaat. „De bewoners zijn allen op Oegstgeest georiënteerd. Ze doen in Oegstgeest hun boodschappen en hebben hun kinderen op Oegstgeester scholen zitten. Met een soort referendum in die wijk kan worden gepeld hoe de bewoners tegen een eventuele overgang naar Oegstgeest aankijken.”

- het bijwonen van een toneelstuk of musical in de schouwburg;
- het bezoeken van speciale tentoonstellingen in diverse musea.

Los van het S.S.K.V. worden de musea gesubsidiëerd om voor de schooljeugd bij bijzondere tentoonstellingen rondleidingen te organiseren in klasverband of het onderwijzend personeel te instrueren via een korte cursus om dit zelf te doen. Denk hierbij aan "3 oktober" en bij "Rembrandt en Lievens". Het komt erop neer dat de schooljeugd gedurende het lopende schooljaar regelmatig cultureel gevoed wordt, hetgeen een goede zaak is.

Buiten de binnen- en buitenschoolse activiteiten op cultureel gebied zijn er ook nog de excursies die georganiseerd worden door de dienst Natuur- en Milieu Educatie van de gemeente Leiden. Leiden heeft in de Merenwijk een kinderboerderij, een fraai heempark aan de Oegstgeesterweg en een bezoekerscentrum in de Leidse Hout. Iedere school in Leiden kan inschrijven op diverse excursies voor de verschillende jaargroepen in één van deze centra.

Uiteraard moet dit wel binnen het onderwijsprogramma passen van de groep. Naast deze bezoeken buiten de school zijn er mogelijkheden om leskisten aan te vragen met een bepaald onderwerp. Van bloembol tot sloot en milieuvervuiling aan toe. Ik denk dat het tegenwoordige onderwijs op een goede manier ondersteund wordt door instanties buiten de school. De mogelijkheid is er om de kinderen een gevarieerd aanbod te geven en die zaken nader toe te lichten via excursies en lessen in de school, die buiten de competentie van een leerkracht vallen. Dit kan alleen omdat we in een land/stad wonen waar de politiek de keuze heeft gemaakt om dat voor de opgroeiende jeugd mogelijk te maken. Ik hoop dat het in lengte van jaren zo blijft.

Hond en milieu

Vlak voor de zomervakantie ontvang ik van de Leidse Directie "Reiniging, Havens en Warenmarkten" twee berichten. Het eerste bericht gaat over de plannen om groente-, fruit-, en tuinafval gescheiden in te zamelen. (Inmiddels zijn er bruine vuilcontainers gearriveerd, waarin dat afval moet verdwijnen). En vrijwel tegelijk krijg ik de meest recente editie van de Leidse Algemene Politie Verordening in de bus. De A.P.V. bevat sedert september 1990 een uitgebreide paragraaf over "Zindelijkheid van de weg en het water". De gemeenteraad heeft toen een artikel laten opnemen, dat als volgt luidt:

Artikel 18

Verontreiniging door honden

1. De eigenaar, de houder of verzorger van een hond, alsmede hij die een hond onder zijn hoede heeft, is verplicht ervoor te zorgen dat die hond zich niet van uitwerpselen ontdoet op de weg.
2. Het bepaalde in het eerste lid geldt niet ten aanzien van gedeelten van de weg die zijn ingericht als hondenuitlaatstrook en als zodanig door middel van borden zijn aangegeven.
3. De strafbaarheid wegens overtreding van het in het eerste lid gestelde gebod wordt opgeheven, indien de eigenaar, de houder of de verzorger van de hond dan wel hij die een hond onder zijn hoede heeft er zorg voor draagt dat de uitwerpselen onmiddellijk van de weg worden verwijderd.

komt. De klok blijft tikken en de adem blijft gejaagd. Er gaat een deur open. Er komt iemand binnen... Ik blijf te luisteren naar de draadloze babyfoon van een jong gezin hier in de buurt. Een geheime zender in de nabije omgeving.

En dat op de dag dat ik ongeveer de helft van alle kinderen uit de buurt heb zien schitteren in een musical over een geheime zender. Volgens mij is dat wel iets voor deze wijk: tijdens de afwas luisteren naar een superregionaal station met de laatste nieuwtjes uit de Raadsherenbuurt, babyfoons op lokatie, razende reporters die opgewonden vermelden dat Wiger Wijnen wordt verzocht zich bij de thuisblijvers achter de nasi te voegen, interviews van beroemde tandartsen met beroemde schrijvers of andersom, een rechtstreeks verslag van een tennistoernooi, berichten omtrent spookrijders en illegale bolussen op de stoep, reclame voor Cleracil, documentaires over dertigers die in de tachtiger jaren een straatkoor vormden, een draadloze kraakruilbeurs met aanlokkelijke aanbiedingen, en misschien af en toe een beetje muziek, aangekondigd door een al of niet gepensioneerde diskjockey.

Wie stelt zijn draadloze babyfoon beschikbaar? Zo te zien moeten er een heleboel in deze buurt werkeloos in de kast liggen. Ik hou me aanbevolen.

Gerard Schelvis

Van het trottoir

Korte inhoud van het voorafgaande.

Martha Harderaes heeft zich, na een affaire met een gepensioneerd disk-jockey, laten scheiden van haar Karel. Deze is van de weeromstuit aan een tweede jeugd begonnen (compleet met Cleracil). Tijdens een houseparty in de Vogelwijk heeft hij een 21-jarige verpleegster ontmoet, maar uiteindelijk heeft die toch de voorkeur gegeven aan een jonge tennistrainer van De Leidse Hout, de zoon van de gepensioneerd disk-jockey. Deze zoon is een vriend van de vroegere directeur van de Cleracil-fabrieken te Raamsdonkveer die een onecht kind heeft waarvan de moeder zich in een vlaag van gezonde verstandverbijstering voor de sneltrein Arnhem-Zwolle (stopt niet te Rheden en Dieren) heeft geworpen, maar de trein heeft gemist.

De machinist van deze trein blijkt een jeugdvriend van Karel Harderaes te zijn en een schitterende carrière als zaaddonor achter de rug te hebben (zo is hij onder andere de vader van een zesde deel van het Kinderen-voor-kinderkoor dat binnenkort door Cleracil gesponsord gaat worden). Ondertussen heeft de 21-jarige verpleegster zich ontpopt als een mooie vrouw van 22, als zij de onechte zoon van de Raamsdonkveerse fabrikant ontmoet en de tennisleraar verlaat. Samen vertrekken zij naar Zwolle. Daar blijkt Martha Harderaes een tehuis te hebben gesticht om ongehuwde moeders die zich vergooid hebben, weer in het goede spoor te brengen.

Waarschijnlijk binnenkort verfilmd om te dienen als aflevering 3425 t/m 3678 van Goede Tijden Slechte Tijden, uit te zenden vanaf 16 mei 2011.

De computer is niet echt op dreef. Ondertussen luister ik geboeid naar een hoorspel op mijn transistorradio. Er tikt een klok, er haalt iemand gejaagd adem en verder niks. Of toch? Ik hoor gestommel, alsof er iemand over een krakende trap naar boven

De raad laat er dus geen misverstand over bestaan: de hondebolus dient van de weg te worden verwijderd. Jammer dat nu nog onduidelijk is waar de hondebezitter de hondepoep moet laten. In de groene of in de bruine container?

Een andere *nouveauté* in de A.P.V. is de zogenaamde "hondenuitlaatstrook". Die kennen we inmiddels uit de Leidse Hout, alwaar er één is aangelegd.

Een oplossing die ik nog niet eerder was tegengekomen, zag ik in augustus in het Engelse Bath. Daar moet de hondebezitter de poep in een zakje doen, waarna dit in een afsluitbare afvalcontainer dient te verdwijnen. De boete bij overtreding van dit gebod bedraagt maximaal 100 pond.

Deze oplossing lijkt beter te werken dan de Leidse variant.

M.M.

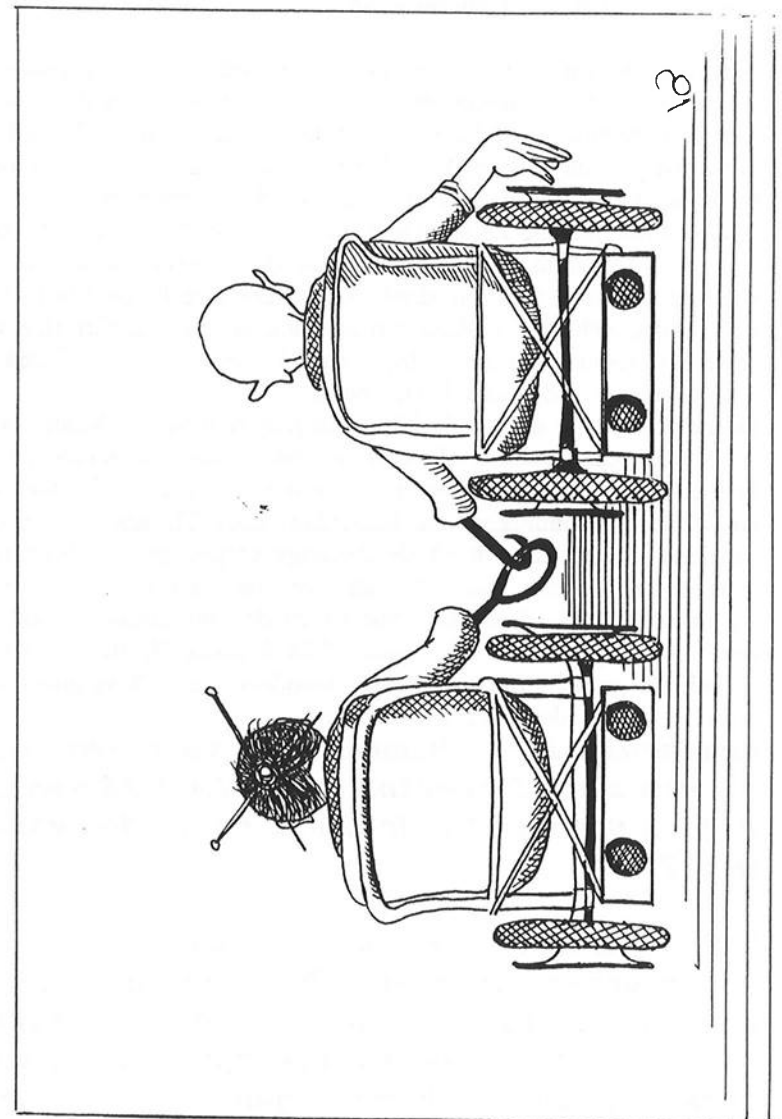
Al Amir, ofwel eten als een prins in Leiden

Om aan een goede traditie gevolg te geven, besloot de redactie eind januari wederom etend te vergaderen, danwel vergaderend te eten. De eer viel deze keer Arnoud van der Vorst toe de bijeenkomst te organiseren. Zijn keuze viel op het Libanese restaurant "Al Amir", Hogewoerd 19. Dat hij reeds bekend was in dit etablissement, was te merken aan de hartelijke begroeting van de eigenaar, die hem de hand schudde alsof het zijn beste vriend was.

Wat is er kenmerkend aan de Libanese keuken? Vóór ons bezoek aan "Al Amir" had ik daar geen flauwe notie van en eerlijk gezegd ben ik er ook niet veel wijzer op geworden. Het eten smaakte goed, de bediening was snel en vriendelijk en de wijn lekker; daar valt niets tegenin te brengen. De bestudering van de menukaart levert gerechten op als hommos (pasta van kikkererwten), falafel (kikkererwten kroket), kabab, merguez, shoarma en couscous, die meer in hun algemeenheid Arabisch genoemd kunnen worden.

Als voorafje wilden wij in eerste instantie Mazeh bestellen, een Libanees feestgerecht bestaande uit allerlei hapjes. Uiteindelijk weken we daar toch vanaf, omdat we bang waren voor een al te copieuze inleiding tot het hoofdgerecht. Mijn voorgerecht en dat van drie disgenoten heette Samboezah, een bladerdeegpakketje gevuld met spinazie en feta. Daarna volgde een stoofschotel van aubergines, lamsgehakt, pijnboompitten en, zo bleek later, een gezonde portie pepers en knoflook. Met lede ogen zag ik bij mijn buurvrouw een heerlijke berg friet verschijnen, terwijl mijn eten begeleid werd door droge, witte rijst. Achteraf was deze combinatie wel de meest logische: al bij de eerste hap stond ik in brand en rijst is dan het enige redmiddel. Hulde aan de kok! Als toetje koos ik voor een mierzooet plakje griesmeelcake. Andere mogelijkheden waren onder andere ijs met vruchten en honing en dame blanche (Libanees?). Al Amir is zeer zeker aan te raden voor mensen die lekker, niet duur en informeel buitenshuis willen eten. Het diner kostte ons ongeveer f 36,- de man/vrouw, drankjes inbegrepen. Het afsluitende kopje koffie was ons door de vriendelijke gerant aangeboden. Het was een goede ambiance om tot nieuwe ideeën te komen, die moesten leiden tot een zinnige invulling van deze Raadsheer. Oordeel zelf maar of dat gelukt is.

Matthia Tacken

Ouderenmiddag: gezellig!

Op 4 maart j.l. heeft er in de Woutertje Pieterseschool een bijeenkomst plaats gevonden, waar de ouderen uit de Raadsherenbuurt, de Vogelwijk en het Boerhaavekwartier elkaar konden ontmoeten. Het was een zeer geanimeerde middag, waar ongeveer 40 ouderen uit onze en de andere buurten aan deelnamen.

De middag was georganiseerd door de werkgroep "Ouderen achter de spoorlijn" in samenwerking met de stichting Ouderenwerk in Leiden.

De deelnemers werden ontvangen door Marjan Boer, die in een korte inleiding een presentatie gaf van de werkgroep en van de stand van zaken, wat betreft de voorzieningen voor ouderen in onze buurten. Het zit er voorlopig niet in, dat er een wijkcentrum komt met voorzieningen voor ouderen.

Vervolgens werd het woord gevoerd door Marieke van Schie, die huisarts is in onze wijk. Zij belichtte de problemen van ouderen, gezien vanuit haar ervaring als huisarts en kwam met heel praktische raadgevingen en oplossingen.

De aanwezigen werden door de werkgroep goed voorzien van koffie en koek en kregen verder ruimschoots de gelegenheid met elkaar van gedachten te wisselen en van elkaars ervaringen te leren.

Zoals gezegd was het erg gezellig, mede omdat vele ouderen elkaar wel kenden.

Ondergetekende was namens de werkgroep ouderenhulp van de buurtvereniging aanwezig.

Rob Grootenhuis

Transsiberië Reis

Bijna haaks op de andere richting boog de spoorlijn op de kaart naar beneden. En passant viel me weer de eigenaardige naam van de treinstellen op: 'Ying-woche'. Kijkend door een open raam besepte ik dat de ruiten erg vuil waren, sterk gefilterd kwam de omgeving op ons af, zowel in kleuren, helderheid als in geluiden. Na vijf dagen reizen begon me het filter op het glas te ergeren. Voor de eerste keer werden de coupe's en de gang door een norse chinees gestofzuigd. Driftig ging hij met de steel heen en weer om zo snel mogelijk van het karwei af te zijn. De vaalbeige loper die voortdurend scheef trok, werd voor de zoveelste maal rechtgelegd. In Naushki was er paspoort controle. De trein bleef bijna twee uur staan. De toiletten werden gesloten. Mijn foto's op het visum en in het paspoort stemden volgens de douanier die zijn voornaam niet wilde noemen, en een door Jaap toegestoken pen weigerde aan te nemen, niet helemaal overeen, maar het gaf geen problemen. Op een stationskantoor kon men overgebleven roebels, na het overleggen van wisselbriefjes, inruilen voor dollars. Jaap had na enkele 'giften' uiteindelijk meer Amerikaans geld dan hij oorspronkelijk uit Nederland had meegenomen. In het holst van de nacht waren we eindelijk ook de Mongoolse douane gepasseerd. Er was een langdurige inname van paspoorten geweest. Coupé controle werd door in het geel gestoken geuniformeerden uitgevoerd. Dit ijzeren gordijn was niet meer dan ragdunne vitrage. Het grenspersoneel droeg afwisselend baretten of petten met groene banden. In de duisternis kwamen we na het vertrek langs Sukhe Bator, Darchan en Ozonchara. We dronken wijn die Marina voor vijf dollar had bemachtigd. Met zes personen zaten we bij elkaar, terwijl we door het nachtelijke Mongoolse land werden gereden. De oudere generatie was al naar bed, de jongeren sneden zware gespreksonderwerpen aan. Toen de wijn de conversatie in vlottere banen leidde, begon Marina als een razende al onze uitspraken te noteren. Jaap vertelde over een gebeurtenis, die tijdens een vakantie in Turkije plaatsvond. Betty werd hevig belaagd door een verliefde Turk. De krachtige zuiderling omhelsde haar stevig. Jaap die bang was dat agressie de overhand zou krijgen maakte gebruik van een ongewone houdgreep, hij omhelsde op zijn beurt de Turk. Het was dat Achmed Betty verbouwereerd losliet. Ze wisten naar de hotelkamer te ontkomen waar Jaaps vrouw weigerde om het licht aan te doen, uit angst om opnieuw de aandacht van de verliefde Turk te trekken.

Zondag 10 september

Ik kwam onze geestigheden in Marina's weer tegen en besepte dat nuchterheid niet de kortste verbinding was tussen twee moppen. We reden door een steppelandschap met zacht glooiende hellingen. Het gras leek afgeraasde uiterlijk van onze door koeien overbevolkte weilanden. Er ontstond opschudding, en er was een groep kamlen te zien. De woestijndieren trokken met kalme gang door het landschap. Even moest ik denken aan het taaie vlees van een tweebulter dat ik eens in het stadje El Ajoun, aan de rand van de Sahara, samen met rijst kreeg voorgeschoteld. Na een kramp in de kaakspieren moest ik concluderen dat schoenzolen naar alle waarschijnlijkheid malser waren. In de nabij gelegen zandduinen van de toenmalige Spaanse enclave, werd ik in gezelschap van andere toeristen nog getraceerd op een haremdans van een aantal fraai uitgedoste negroïde vrouwen onder de toeziende blikken van hun Toeareg echtgenoot. Donkere tenten met strak gespannen spitse flappen vormden hun onderkomen. We hielden stil langs het brede perron van Ulan Bator, de in 1942 gestichte hoofdstad van Mongolië. In 1924 overleed de laatste religieuze heerser van het land, de koetoeke, de reïncarnatie van Boeddha en werd het gebied een republiek zonder staatsgodsdienst met een uitstervend ras van lama's. Het spoorgebouw bestond uit een middendeel met zuilen en twee zijvleugels. De lucht was schoongewaaid en bezat de helderheid en frisheid van voorbijge regens. Er rezen hoge en aantrekkelijke flatgebouwen op. Bij de ingangen van de wagons verdrongen zich tientallen goedgeklede Mongolen, in gezelschap van familieleden. De jongeren zagen er modern uit, de ouderen met tanige gerimpelde gezichten en kleine spleetogen waren in traditionele dracht met laarzen en een zwart petje of gekleed in een jak met een brede ceintuur. Er was vrolijkheid. Ze waren levendig en vriendelijk. Een grote hoeveelheid koffers en dozen lag gereed om ingeladen te worden. Even later raakten de gangen verstopt, het zou gedurende de verdere reis enkele uren in beslag nemen voordat de overstelpende voorraad bagage, onder toezicht van een geïrriteerde wagonbeheerder, uit de gangen was verdwenen. Bij het vertrek werd uitbundig gezwaaid, Marina en ik zwaaiden voor het eerst tijdens de reis in een spontane opwelling terug. Die ochtend schreef ik mijn volgende brief.

Paul Rohlof

Beste lezers en lezeressen

Wij werden gevraagd om wat te schrijven over ons optreden in Telekids. Op 1 december zaten we om half 7 in de auto naar Hilversum. Om tien voor acht kwamen we aan. Om acht uur begon de uitzending, maar wij (Jasper, Jurruan, Vera en Nicole) deden mee aan het onderdeel Pictionary-juniorspel dat kwam pas om kwam pas om 9.15 uur op tv. De bedoeling was dat één van je team duidelijk maakt aan ^{de} rest van het team wat je tekent. De tegenpartij doet dat ook. Wie het eerst vier goed had, had gewonnen. Wij scoorden 3-3. Het was heel leuk. ^{Die namen zijn het} Team. Vera + Nicole